

[Knud Jespersen.]

dre eller det var uddannelse eller noget andet.

Ud fra dette mener vi, at det er folketingets hovedopgave at pålægge regeringen at føre en aktiv politik med det formål, at sikkerheds- og samarbejdskonferencen fører til et fredssikret Europa, fører til, at man kan nå frem til at opløse de militære og de økonomiske blokke og fører til, at man kan fjerne enhver form for aggressionstrusler. Hvis vi vil tage vort udgangspunkt i landenes indre forhold, så vil dette folketings uhjælpeligt havne i en sump, hvor man ikke har muligheder for at trække noget, der minder om perspektiv. Det passer alt for uskønt til den holdning, man har haft i dansk udenrigspolitik — om man kan kalde den dansk — i de 25 år, vi har været medlemmer af NATO.

NATO-medlemskabet har jo betydet, at skiftende regeringer alt for ofte har opgivet selvstændig tænkning, og denne mangel på selvstændig tænkning bør faktisk bringes til ophør med det resultat, at man noterer 25 år ad NATOs blodige vej på en sådan måde, at man forberedte sig på at forlade denne blok.

Hvis vi betragter Wien-forhandlingerne, ser vi, at der dér også er det karakteristiske, at man fra den vestlige dels side har undtaget nedskæring af de væbnede styrker i en række lande; der nævnes England, Canada, Belgien, Holland, Vesttyskland, Luxembourg og på den anden side DDR, Polen og Tjekkoslaviet. Vi finder, at dette er urimeligt. Hvis man taler om at nedskære de væbnede styrker — det er vi tilhængere af, og vi er tilhængere af afrustning i hele verden — ja, så bør det være altomfattende, sådan at man sikrer den afspænding, som menneskene er interesseret i.

Det er også ejendommeligt, at man ikke bringer frem i denne debat, at FN har vedtaget, at man burde nedskære de voldsomme rustningsudgifter, man har, med mindst 10 pct., og at disse 10 pct. overførtes til u-landene. Men hvad gør man i stedet? Man fastholder oprustningen. Man fastholder i NATOs Europa-gruppe, at man skal bruge flere og flere penge, i 1974 hæver man budgettet med 2 mia dollars. USA hæver sit budget med 7 mia dollars, Vesttyskland med 6,7 mia DM, og samtidig kræver NA-

TO-chefen, Goodpaster, at man skal bevæbne NATO-styrkerne med atomminivåben. Jeg synes, at vi bør gå ind i denne dramatiske situation ud fra, hvad der gavner danske interesser, selvstændigheden og freden, og jeg synes, at dér kan man kun nå til én konklusion, at man må sige fra over for det medlemskab af NATO, der er både dyrt og farligt.

Denne overgang til afspænding og afrustning i hele verden må naturligvis forudsætte, at det sker ligeligt, ikke sådan, at man laver disproportioner eller forskelsbehandling, men ligeligt ud fra, hvad der tjener fredens og sikkerhedens interesser og med udgangspunkt i en selvstændig dansk udenrigspolitik.

Må jeg gøre et par bemærkninger om solidaritet med de folk, der kæmper for deres nationale frihed. Vi har tidligere, også i det høje ting, peget på den udvikling, der er sket i Chile, hvor en militærjunta nu regerer med fascismens hårde hånd. Vi har peget på, at freden ikke var nået til Vietnam, og at det vietnamsiske folks selvstændighed ikke var sikret, og vi har også afvist at skulle deltage i en studierejse for at betragte Portugals udryddelseskrig imod dets kolonifolk, der kæmper for en selvstændig holdning og selvstændighed i deres eget land. Vi finder, at en dansk udenrigspolitik af denne art er en, der gavner befolkningen, den modsvarer de nationale interesser, og den modsvarer fredens interesser.

Og så bliver jeg vel også nødsaget til at gøre et par bemærkninger om nogle ting, der er nævnt i debatten, inden jeg skal tillade mig at fremsætte ændringsforslag til det motiverede dagsordensforslag.

Hr. Arnfast taler om, at hvis man skal bruge fløjls hånd, så skal den være puttet ind i en jernnæve. Jeg forstår, at dette er den moderne centrum-demokratiske udgave af dolken i ærmet og kan naturligvis ikke godkende en sådan holdning. Hvis man ud fra mere eller mindre hysteriske bemærkninger i tilfældige pressemeddelelser drager forhastede konklusioner om holdningen i Polen eller andre nabolande, så er vi inde på en farlig bane. Jeg ved ikke, om der er polske soldater, der lærer dansk, men jeg ved da, at der er danske soldater, der lærer russisk, og jeg tænker ikke, at det er med det formål at lave en invasion i Sovjetunionen. Ja, det